

PER KRUCEM AD LUCEM - CEZ KRÍŽ K SVETLU

V jednej evanjelizačnej kampani na ulici sa jedno dievča opýtalo: „Miluje ma Boh?“ Odpoveď bola: „Áno, samozrejme.“ Ona potom s odpoveďou „To mi stačí,“ spokojne a rýchlo odišla. Škoda, že nemala záujem počúvať ďalej. Evanjelizátor už teraz nie jej, ale okoliu vysvetľoval: Ak ťa tvoji rodičia milujú, ale ty budeš robiť zlé veci, tak sa skôr či neskôr dostaneš do väzenia. A keď si vo väzení, potom ti už láska rodičov nepomôže. Tu vidíme, prečo tak radi vyhladávame jednoduché, povrchné odpovede. Dobré sa počúvajú a nič nežiadajú. Dejiny poznajú starú múdrosť – polovičné vedomosti, hotová katastrofa. Ako často touto povrchnosťou zničíme to najkrajšie v našom živote – plán spásy, ktorý má Boh pre každého z nás. Koľkí uväznia svoju dušu na zemi a nedovolia jej zažiť to, pre čo bola stvorená. V čase prípravy na kňazstvo som chodieval do väzenia sledovať katechézy a pomáhať pri sv. omši. Spomínam si na jedného väzňa, ktorého po 12 rokoch pustili na Veľký piatok na slobodu a... v pondelok bol naspäť (v nedeľu zbil policajta). Bol už 3-krát odsúdený. Ako hovorili zamestnanci väznice: „Sú ľudia, ktorí nevedia žiť na slobode.“ Pre koľkých je vnútorné väzenie životným štýlom – majetok, smútok, zmyselnosť, hnev, povrchnosť,

bezbožnosť... Koľko mreží a reťazí, ktoré sme nielen prijali, ale dokonca si ich aj obľúbili, naučili sa ich obhajovať. A do toho sa nám neustále prihovára Ježiš svojim veľkonočným posolstvom – ja som svojou smrťou premohol smrť, rozlámam som okovy hriechu a mám pre teba úplne iný život. Nový život, nie povinnosti a tresty!

V duchovnom denníku Alícii Lenczevskej nám to jasne vysvetľuje: „*Ja netrestám. Neposlušná a nezriadená duša trestá samu seba, pretože stráca dobro, ktoré by mohla mať a zakúsiť, keby žila v súlade s mojou vôľou a mojou láskou. Nad svojím utrpením netreba nariekať, ale poučiť sa z neho. Utrpenie v živote človeka slúži na to, aby pochopil svoje omyly a skoncoval s nimi. Ako veľmi milujem svoje deti, ktorým musím spôsobiť utrpenie, ako veľmi s nimi spolucítim. S akou starostlivosťou sa pozerám na ich premenu rodiacu sa z bolesti. Ako veľmi sa teším, keď pochopia pôsobenie mojej lásky a s vdáčnosťou prijmú trpký liek, keď za ním vystierajú ruky, aby boli bližšie pri mojom srdci, pretože ma milujú viac ako seba, a keď neberú ohľad na bolesť, ale iba na lásku ku mne.*“

Na Golgotu sa dá pozeráť z dvoch strán. Je to miesto utrpenia a vykúpenia, ale zároveň aj miesto, kde získavame šťastie. Ako nám ukázal náš Spasiteľ: jedno predchádza druhé, bolesť aj pokoj získavame na jednom mieste. Treba sa učiť strácať a namáhať pri získavaní večnosti, lebo ako povedal jeden múdry človek: „*Spása je zadarmo, ale nie je lacná.*“

Peter Franek, farár

NA SLOVÍČKO S P. KAPLÁNOM MICHALOM MELIŠÍKOM

Milí farníci, dnes vám predstavujeme pána kaplána Michala Melišíka.

Pán kaplán, odkiaľ pochádzate, v akej rodine ste vyrastali?

Pochádzam z Kysuckého Nového Mesta, boli sme štyria súrodenci, mám dvoch starších bratov a jednu staršiu sestru, som najmladší. Vyrastali sme v byte, odmalička som miništroval, školy som absolvoval v rodnom meste. Po strednej priemyslovke som rok robil a potom som išiel do seminára študovať. Počas štúdia v seminári sme mali pastoračný ročník, ktorý som strávil na charite a vo farnosti Solinky v Žiline.

Kedy ste začuli povolanie ku kňazstvu?

Bavilo ma miništrovanie. Začal som raz, keď som bol na nejakej pobožnosti a videl som, že kamarát o rok mladší odo mňa miništruje. Protestoval som, ako je to možné, že on môže a ja nie. Sestra išla za jedným starším miništrantom a vybavila mi,

aby som začal aj ja miništrovať, bol som vtedy tretiak. Neskôr si spomínam na jednu situáciu s kňazom z vedľajšej farnosti. Boli sme s ním viacerí miništranti a on zrazu na nás začal ukazovať a hovoriť: Ty budeš kňazom, ty budeš kňazom... Nebrali sme to úplne vážne, ale viem, že keď som sa rozhodoval pre strednú školu, uvažoval som: Na akú strednú školu mám ísť, aby som mohol ísť za kňaza? Asi na nejakú cirkevnú. Počul som, že v Žiline je cirkevné gymnázium, ale Pán Boh ma uchránil, nezobrali ma tam, takže potom som skončil na elektrotechnickej v KNM. Počas strednej školy som sa často rozprával s jedným bohoslovcom, ktorý bol u nás na pastoračnom ročníku. Rozprávali sme sa o kňazstve, seminári a vtedy som si povedal, že ja by som aj išiel za toho kňaza. Najhoršie bolo, že rodičia museli podpísať prihlášku. Naši to však zobrali celkom dobre, brali to ako moje rozhodnutie. Nezobrali ma hneď, preto som rok robil. . Spätne som sa nedozvedel, či som bol príliš mladý, alebo aký bol dôvod. Keď som maturoval, mal som sedemnásť. Takže moje povolanie sa rodilo pomaly a postupne, nebol to blesk z jasného neba.

Vieme o Vás, že vaše hlavné pôsobisko je na charite. K tejto práci potrebuje človek asi tiež špeciálne poslanie. Ako ste to v sebe objavili?

To Pán Boh tak riadi. Po treťom ročníku sa predstavení v seminári rozhodli, že nás pošlú na pastoračný ročník na charitu. Ktovie, čo by bolo, keby som na tú charitu vtedy nešiel. Počas toho roka som robil pol dňa s bezdomovcami a pol dňa som bol v zariadení pre dôchodcov, kde som chodil na prechádzky s vozičkármi, sprchoval som chlapov, občas som niekoho krmil alebo prevážal. Vtedy som si uvedomil, že aj zamestnanci, ktorí tam pôsobia, potrebujú niekoho, s kým by sa mohli porozprávať, niekoho, kto o nich prejaví záujem. Charita je špecifická tým, že síce dostanete to, čo zo zákona dostať máte, ale záujem o charitatívnu prácu má málokto. Vnímam ako potrebné to, že keď už nevieme zaplatiť tých, ktorí pracujú na charite, aspoň im venujme pozornosť. Začal som sa im venovať popri seminári, neskôr popri kaplánskom mieste v Rajci ako duchovný správca. Ako oficiálny kaplán pre charitu som prvý rok. Doteraz som to mal vždy popri niečom. Charita veľa človeka naučí, aj núdzni veľa naučia, aj tí zamestnanci, ktorí sa starajú o núdznych... Charita však musí byť o službe, nielen o tom, že si idem zarobiť, lebo to takto nefunguje.

Na ktorých miestach ste pôsobili?

V Turzovke som bol dva roky, v Čadci štyri, v Rajci päť a na Univerzitnom pastoračnom centre v Žiline päť rokov.

Aktuálne ste teda u nás v Lietave a zároveň na charite.

Áno, máme to tak nastavené s otcom biskupom, že som hlavne na charite, ale keďže chýbajú kapláni vo farnostiach (po novom vikári), treba pomôcť aj v nejakej farnosti. Mne bolo jedno, kam by som išiel, ale nechcel som skončiť sám v nejakom byte, som rád medzi ľuďmi. Tak vymysleli, že pôjdem do Lietavy a súhlasil s tým aj náš pán farár. Takže cez týždeň som väčšinou na charite, cez víkend pomáham vo farnosti.

Často z vašich úst počujeme pozvanie k angažovanosti, k činnosti vo farnosti.

Vidím to, že sme si často zvykli, ale nielen v Lietave, že niekto iný bude za nás robiť veci. A my sa potom buď potešíme, že niečo je, alebo to ofrflame, že nie je to, čo chceme. Cirkev nás však pozýva k tomu, aby každý z nás vložil svoje talenty do spoločenstva a do života v komunite. Keby sa každý tou svojou troškou vedel a chcel zapojiť, tak mnohé veci by sa diali možno jednoduchšie, pestrejšie. Bolo by to zaujímavejšie a živšie. Vždy to je o tom, koľkí sme ochotní pridať ruku k dielu.

Nebude to viesť k aktivizmu?

Nedá sa robiť stále. Podľa mňa aktivizmus je, že idem z akcie do akcie. Ale ak sa snažíme hľadať to Božie aj v tom, čo robíme, ani Pán Boh nás nepustí, aby sme stále niečo robili, prídu nejaké hranice. Ale to nie je cieľom, aby všetci všetko robili a aby sme urobili milión akcií. Riziko aktivizmu môže vychádzať aj z toho, že mnohí len čakajú, že to urobí niekto iný. Nerobíme veci len preto, aby sme niečo robili. Ale Pán Boh nás pozýva k nejakej službe a cieľom je, že slúžime Pánu Bohu a pomáhame druhým a privádzame ich bližšie k Bohu. Keď si toto držíme, Boh nás udrží v rozumných hraniciach. Napríklad je super, ak si rodiny vedia založiť svoje spoločenstvo, kde sa vzájomne povzbudzujú a pomáhajú si, stretávajú a občas pomôžu aj vo farnosti. Tak je to prínos pre nich aj pre celú farnosť. Nedá sa stále čakať na kňazov, že oni budú zastrešovať všetky aktivity.

Čo je pre vás dôležité v duchovnom živote?

Snažím sa kráčať s Pánom Bohom a pozývať druhých k nemu.

Čo vám v živote prináša radosť?

Dobří ľudia. Všetci máme všetkého dost, ale keď vidím, že niekto dobre žije a možno si občas dá poradiť. A keď ich potom stretnem o desať rokov a vidím, že sa stále držia, tak to je asi to, čo ma najviac poteší. Keď napríklad vidím, že ľudia, ktorých som pred 16 rokmi pozval k službe a oni to dodnes robia, tak to sa poteším. Lebo sa podarilo niečo, čo pretrvá. Vidím ovocie môjho života a že ľudia zúročili to, čo dostali. V Čadci som to napríklad videl na detskej svätej omši, kde som dával deťom úlohy a rodičia ich doma s nimi robili. Robili sme tam rôzne zbierky – raz poštové známky, inokedy potraviny. Raz sme zbierali sladkosti. Učil som ich, že dar nie je to, že kúpim v obchode balík cukríkov a donesiem. Ale to, čo si odtrhnem od úst a donesiem. Zažil som, že išli rodičia s malým dieťaťom a to dieťaťko položilo jeden cukrík do košíka. A hovorím, že toto je to, čo má zmysel. Nejde o to, koľko – aj keď v konečnom dôsledku ide aj o to – ale ide najmä o to, že človek je ochotný deliť sa aj o málo, čo má.

Ako oddychujete?

Buď idem na návštevu alebo si už len ľahnem. Som rád s ľuďmi, takže niekedy idem k mladým.

Ktoré jedlo je podľa vášho gusta?

Zjem všetko, ale mám rád makové šúlance. Keď som bol malý, mama spravila cesto a my sme šúlali.

Ďakujeme za rozhovor a prajeme veľa požehnaní v našej farnosti.

Z FARSKEJ MATRIKY

Sviatosť krstu prijali:

Dominika Gereníková z Bitarovej
Rúth Bytčánková z Podhoria
Jana Valeková z Lietavy
Miriam Šaranová u Bitarovej
Noel Holý z Babkova
Aria Sedliaková z Liet. Svinnej
Andrej Meško z Podhoria
Tomáš Zavadzan z Lietavy

Do večnosti nás predišli

Vladimír Špánik z Brezian 64 r.
Irma Barčiaková rod. Hodásová z L. Svinnej 83 r.
Vavrín Brezáni z Lietavy 82 r.
Štefan Gašpírik z Lietavy 72 r.
Augustín Barčiak z Liet. Svinnej 85 r.
Irena Sedláková rod. Saganová z Hôrok 90 r.
Ľubor Sagan z Brezian 94 r.
Kamil Raček z Liet. Svinnej 78 r.
Ján Vojčinák z Liet. Svinnej 70 r.
Eleonóra Melišíková rod. Janošková z Lietavy 85 r.
Helena Nižná rod. Pekarová z Babkova 67 r.

VEĽKONOČNÉ SVIATKY VO FARNOSTI LIETAVA

ŠTVRTOK SVÄTÉHO TÝŽDŇA (ZELENÝ ŠTVRTOK) 2. 4. 2026

18:00 HÔRKY 18:00 LIETAVA 18:00 LIETAVSKÁ SVINNÁ

PIATOK UTRPENIA PÁNA (VEĽKÝ PIATOK) 3. 4. 2026

15:30 HÔRKY 15:30 LIETAVA 15:30 LIETAVSKÁ SVINNÁ

SVÄTÁ (VEĽKÁ) SOBOTA 5. 4. 2026

19:30 HÔRKY 19:30 LIETAVA 19:30 LIETAVSKÁ SVINNÁ

VEĽKONOČNÁ NEDEĽA PÁNOVHO ZMRŤVYCHVSTANIA 6. 4. 2026

8:00 HÔRKY 8:00 LIETAVA 8:00 PODHORIE

9:30 BITAROVÁ 9:30 BREZANY 9:30 LIETAVSKÁ SVINNÁ 9:30 LIETAVSKÁ ZÁVADKA

11:00 BABKOV 11:00 LIETAVA

PONDELOK VO VEĽKONOČNEJ OKTÁVE 7. 4. 2026

8:00 HÔRKY 8:00 LIETAVA

9:30 BITAROVÁ 9:30 BREZANY 9:30 LIETAVSKÁ SVINNÁ 9:30 LIETAVSKÁ ZÁVADKA

11:00 BABKOV 11:00 LIETAVA

INFORMÁCIE O SV. OMŠIACH VO VŠEDNÝCH DŇOCH SÚ NA STRÁNKE FARNOSTI

MILÍ BRATIA A SESTRY. PRAJEME I VYPROSUEME VÁM NÁDEJ I POKOJ PRAMENIACE ZO ZMRŤVYCHVSTANIA. NECH ZMRŤVYCHVSTALÝ KRISTUS VSTÚPI AJ DO VÁŠHO ŽIVOTA A POMÔŽE VÁM VIDIEŤ JEHO PRÍTOMNOSŤ I BLÍZKOSŤ A NASLEDOVAŤ HO. NECH AJ V ŤAŽKÝCH ČASOCH A SITUÁCIÁCH STOJÍ PRI VÁS A POMÁHA VÁM DVÍHAŤ ZRAK, V NÁDEJI VYKROČIŤ VPRED A NAVZÁJOM SA POVZBUDZOVAŤ I DVÍHAŤ, ABY SME TAK SPOLOČNE BOLI SVEDKAMI JEHO ZMRŤVYCHVSTANIA I LÁSKY V KAŽDODENNÝCH SITUÁCIÁCH. POŽEHNANÉ VEĽKONOČNÉ SVIATKY I KAŽDODENNÉ OKAMIHY NAŠICH ŽIVOTOV VÁM PRAJÚ I VYPROSÚJÚ VAŠI KŇAZI + :)